

Formanden (Sofus Høgsbro): Jeg vil ikke nægte, at Optagelsen af den saa ofte omtalte Skrivelse i Betænkningen kan give Anledning til Udtalelser angaaende Jærnbanelaksterne, men jeg vil dog henstille til ærede Medlemmer, om de ikke kunne begrænse sig noget mere, end sket er, i Betragtning af, at denne Sag egentlig ikke vedkommer Finansloven.

Folketingsmanden for Ribe Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Bluhme: Det forbavsede mig at høre de Udtalelser, der kom fra den sidste ærede Taler efter den Erklæring, jeg havde afgivet. Jeg troede, at mit Ord her i Salen lige saa vel som enhver af mine ærede Kollegers Ord stod til Troende, indtil det modsatte bevistes. Jeg gentagen mine Erklæringer, at mig bekendt som Formand i Udvalget har der ikke fundet Underhandlinger Sted med nogen Minister eller nogen Landstingsmand uden for de Forhandlinger, der foregik i Udvalget. En Paastand i modsat Retning anser jeg for en aldeles ubeføjet Insinuation. — Jeg gentager, at Loven er man tilfreds med i Befolkningen, og der er ikke kommet nogen Indvending mod selve Loven heller her i Tinget. De Indvendinger, som ere fremkomne, ere rettede mod Lovens Anvendelse fra Administrationens Side. Det ærede Medlems Partifæller have for øvrigt fuldt ud bidraget deres til at faa Loven gennemført i den Skikkelse, den har.

J. Nielsen: Jeg og mine Partifæller toge skriftlig Afstand fra Loven. Vi gjorde, hvad vi kunde, for at faa den saa god som muligt, men til Slut toge vi skriftligt Forbehold. Med Hensyn til Spørgsmaalet om hemmelige Underhandlinger, vil jeg hævde, at det er ikke mig, der har ført det ind i Debatten, men hvad jeg har sagt sidst, fastholder jeg, og det vil jeg fastholde overalt, hvor som helst det kommer frem, baade i og uden for denne Sak. Naar Sagen er dragen frem, skal mit Ord ogsaa staa til Troende. (*Bluhme:* Saa bevis det!) Bevis det? Ja, det skal jeg gerne gøre.

Leth-Espensen: Jeg vil begynde med at takke den højtærede Indenrigsminister for den Velvilje, hvormed han tog imod de Henstillinger, jeg tillod mig at gøre. Jeg betragter ikke den ærede Ministers Svar som — hvad skal jeg kalde det — en blot og bar Høflighed — det er jo ofte saadant, at man af Høflighedshensyn giver et vel-

villigt Svar — jeg betragter det som et Løfte fra den højtærede Indenrigsministers Side om, at der bliver gjort noget virkeligt for, at disse Ting, jeg nævnedes, kunne komme ned i en lavere Takstklasse. Jeg ventter, som sagt, efter de Udtalelser, der ere faldne, at den højtærede Indenrigsminister vil gøre, hvad han kan, for dels at vore Eksportartikler kunne blive befordrede saa billig som muligt, dels ogsaa, at den Mærkelighed, man har ført ind ved de lette Genstande i Forholdet med Agerbrugsmaskiner, kan blive fjernet. — Samtidig med at jeg takker den højtærede Minister, kan jeg ikke undlade at udhæve, at den ærede Ordfører, som jo beskæftigede sig med en hel Del Smaating, ikke havde et Ord at sige til dette. Naturligvis er det ikke Finansudvalget, der har det afgørende Ord at sige med Hensyn til disse Nedsættelser; men det er dog en Selvfølge, at Finansudvalget kunde støtte denne Sag betydelig, og jeg havde haabet at høre en Udtalelse fra den ærede Ordfører i denne Retning. Men den ærede Ordfører gik forbi det med, kunde jeg næsten sige, en talende Tavshed. Imidlertid haaber jeg dog, at det ikke er det ærede Finansudvalgs Mening, at det ikke vil støtte denne Sag. Jeg kan i og for sig godt forstaa, at den ærede Ordfører personlig ikke har interesseret sig saa stærkt for dette, det er jo ikke hans specielle Interesse, at Landboerne faa en Fordel paa Samfundets Bekostning, men han staa jo ogsaa som Ordfører for adskillige Landboere, og jeg kan ikke tro andet, end at de nok ville være med til at støtte Ønsket om Nedsættelse af disse Takster.

Den højtærede Minister sagde, at man ikke maatte vente, han kunde gaa med, for saa vidt det drejede sig om flere Hundrede Tusinde Kr. Ja, for saa vidt en saadan Nedsættelse skulde medføre en Udgift for Statskassen af flere Hundrede Tusinde Kr., vil det kun sige, at Landboerne hidtil have betalt disse Hundrede Tusinde Kr. for meget, efftersom det, jeg har forlangt og hele Landbruget med Rette kan forlange, kun er, at Befordringen af de Ting, som hele Samfundet lever af at eksportere, ikke fordyres mere end højst nødvendigt. Jeg mener, det er i Samfundets Interesse at sætte disse Artikler i den allerværeste Klasse, men det foreløbige Forlangende, som jeg antager kan blive opfyldt, fordi det er saa billigt, gaar ud paa at sætte dem i Takstklasse 5, altsaa den næsthøjeste Vognladningsklasse. Dette vil maaske koste adskillige Hundrede Tusinde